
Høstrosen

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

Høstrosen

4

Høstrosen

Høstrosen

Høstrosen

Af Kaj Munk

Nat.d.18.10.36[1]

Det var ikke passeret Kre Sandknog, som de kaldte ham, nogensinde før, hvad der overgik ham i dette Efteraar: han maatte krybe under Dynen. Der laa han nu og dampede; det jog med stikkende Varmebølger igennem ham, og saa hakkede Tænderne af Kuldegys i Gabet paa ham. Ingenting smagte mere, ikke engang Pibeudkradsningen, som det dog, saa længe han kunde huske, havde været en Livsens Nydelse for ham at gennemgumle. Altid havde han saadan hen for sig selv regnet med, at det var noget Kvindagtighed og Skaberi, naar store Mandfolk kravlede til Køjs en Arbejdsdag, men nu lærte han ligegodt, at man kan faa det saadan, at der er ingen andre Steder, man har Hu for at være. Naboerne kom og stod og vred sig i Døren: om Kresten havde faaet et Anfald af Dovenskab? ”A skal vel ogsaa have en Fridag engang,” grinede han mellem to Feberstik; ”det har a ikke haft i 30 Aar.”

Det trak ud med Kre Sandknogs Sygdom. Saa stod han op paa Trods. Og faldt om ude i Bryggerset og maatte bæres ind af Konen og de tre største af de hjemmeværende Børn. Næste Morgen vilde han op igen. Du maa da kan forstaa, Kone, a skal se til Roer og Kartoffler, og hvordan skal det gaa, naar a bare ligger her og er til Pynt? - Det skal der vel ogg være noget, der er, mente Konen. - Ja, Skidt og Møg, svarede Manden.

Saa maatte de true ham med at føre ham til Sygehuset, og det tæmmede ham saa meget, at de igen kunde ”stille” ham i æ Seng.

Kre Sandknogs var meget fattige Folk; Stedet var lille, og Jorden flygtig; men Manden var stærk og sund, og Børn var der ikke mange af, ikke mere end 7. Den ældste, en Pige, Stinne, havde tjent i Præstegaarden og derfra hjemført en Stikling af en stor gul Rose. Den havde hun plantet ved Sydgavlen og faaet til at gro. Det havde ikke været Faderen til Maade. ”A er ikke Præst,” sagde han, ”hvad skal a med Roser? Det passer sig ikke for Folk som os med Storhed og Skidt.” - Dette Efteraar, da han laa syg, bar den saa dejligt. En af Knopperne, en fyldig bleggylden en, rakte den lige hen foran hans Vindue. Ofte pikkede den paa Ruden om Morgen og vækkede ham. Den foldede sig et lille bitte Stykke mere ud for hver Dag, der gik, men blev ellers ved med at være sig selv lige fin og munter og ufortrøden, i Solskin, i Blæst, i Slud og i Solskin igen.

Kre Sandknog havde aldrig før haft Tid til Luksus som Tanker og Følelser. Livet havde for ham været en Række af Kendsgerninger, Selvfølgeligheder. Men nu var Sygdommen kommen bag paa ham; den havde han aldrig rigtig regnet med. Og nu kom Rosen bag paa ham. Han begyndte at undre sig over, at saadan en Præstegaardsblomst havde villet gro ved hans Hjem, skønt det var helt anden Jord. Det var ligegodt sær. Saa undrede han sig

over, at den saadan kunde folde ud derude i Efteraaret, den fine Blomst. Det var ligegodt ogg sær. Og til sidst begyndte han at ane, at den havde noget at sige ham.

Kaj Munk.